

Serenade voor een dienstmeisje

Dienstmeisjes bestaan niet meer.

't Zou anders nu verdomd handig zijn, denkt ze, want mijn oude handen willen niet meer. Even in een stoel voor 't raam neergezet na de tweede hersenbloeding, want ze zijn bang voor trombose.

Wat een ironie, snuift ze, verlangend naar wat jus d'orange die net buiten haar bereik is neergezet. Ik verrek het om te bellen, denkt ze.

Al wetend wat de zuster haar in de gauwigheid naar haar hoofd zal gooien.

“Mevrouw Lammers, ik ben uw dienstmeisje niet! Bellen voor wat jus d'orange, terwijl het voor u staat.”

“Het staat juist niet voor me!” zou ze willen schreeuwen. Haar spraak is echter uitgevallen na de laatste hersenbloeding.

Een strakke lijn vormt haar mond. Kwaad worden helpt niet, ze heeft de tijd niet om me te begrijpen.

Dienstmeisje, puh! Ze weet niet wat ze zegt. Ze was zelf dienstmeisje geweest in haar jonge jaren. Wanneer de baas des huizes al niet handtastelijk werd, kon je in de keuken een oud boterhammetje mee eten. Waarvoor je ook nog dank je wel moest zeggen. Met alleen boter wel te verstaan, gesneden vlees en kaas waren bestemd voor meneer en mevrouw zelf. Rijke stinkerds? Koude kak was het. Altijd had ze ertegen gevochten. Nooit had ze zich de mindere gevoeld.

Ze had alleen minder toekomstperspectief en nog minder kansen gehad.

Ze had hem leren kennen in een oude danstent met een draaiorgel, dat al lang tegen de vlakte is gegaan voor een super de luxe serviceflat. Hij was haar prins op het witte paard geweest. Al bleven de serenades en bloemen achterwege.

Hij had een vlotte babbel, gewoon een leuke vent die wel een biertje lustte.

Hij zou haar een huisje geven, weg van de meneren en mevrouwen. De eerste jaren ging het nog. Had hij zo nu en dan wel eens werk. Steeds agressiever werd hij en steeds meer bezopen. Haar prins op het witte paard veranderde in een zwijn met ijzeren hoeven. Serenades werd pijnlijk gejammer. Bloemen veranderden in blauwe plekken. Liefde in haat. Geen instanties voor hulp, geen ouders die hielpen. Je was tenslotte getrouwd, zelfstandig, alleen.

Na hun derde kind biechtte ze trouw aan de pastoor dat ze onder deze omstandigheden geen kind meer wenste en voor het zingen de kerk uitging.

Ze kreeg het “scheufke”, oftewel het luikje ging dicht.

Ook zijn deur stond niet langer open.

Ik kan vanuit mijn raam nog een kerktoren zien, in de verte.

Nu is het normaal dat je 's zondags niet meer gesteven en gestreken alle missen bijwoont. Veel mensen hebben het geloof afgezworen. Niet alleen hun geloof. Ook hun normen en waarden, waardoor het een rare wereld is geworden. Een wereld die ze moe was. Moe van het vechten, overal voor, overal tegen.

Hij was jong gestorven, zijn lever kon al die alcohol niet meer verwerken. Gewerkt had ze voor haar kinderen. Voor een rooskleuriger toekomst, met serenades, bloemen en zo nu en dan applaus. Alles had ze hen gegeven. Behalve warmte en liefde. Ze had dit wel gewild maar ze wist niet hoe. Nooit gekregen, nooit geleerd, nooit ervaren. Wel kwamen ze alle drie nog trouw, dus ze hoopte maar dat ze op een of andere manier wel wisten dat ze van hen hield.

Maar ook zij kunnen de hersenbloedingen niet stoppen of de kanker die steeds verder bij haar binnensluipt. Tegelijk met de brok in haar keel, schiet er een brokje in haar hoofd verkeerd.

Hoor nou! Serenades of engelengezang?

Velden vol bloemen! Haar ouders die haar met open armen ontvangen.

Een glimlach om haar mond.

Terry van Lierop